

Tündérföldön

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, úgy hívták, hogy Lizi. Egy tó melletti házban lakott. Egy szép, napos délelőtt a kislány elindult sétálni. Úgy gondolta, hogy meglepi anyukáját, és szed neki szép virágokat. A távolban látott egy hatalmas fényt, nem tudta, hogy mi az, és közelebb ment. Mit lát?! Egy gyönyörű tündért. Nem hitt a szemének, eddig csak a mesében olvasott róla, és nem gondolta volna, hogy léteznek is. A tündér odarepült a lányhoz és megkérdezte:

- Mi a neved, kislány?
- Hát, hát, hát... engem Lizinek hívnak. - mondta.
- Ne félj tőlem... Tina a nevem, és tündér vagyok, azért vagyok itt, hogy virágot szedjek Tündérföldre, de én nem bírom el, túl kicsi vagyok hozzá, gondoltam, itt tud valaki segíteni, csak egy madár se járt erre.
- Én szívesen segítek. - mosolyogta Lizi.
- Köszönöm, Lizi. Várj egy pillanatot. - mondta Tina, miközben elővett egy kis tündérport, és Lizire szórta.

Lizi felemelkedett a magasba, el se hitte, hogy tud repülni.

- Fogd csak meg a kezem. -szólt rá Tina.

Együtt felrepültek egy hatalmas csillagba, és megérkeztek Tündérföldre. Telis-tele volt virágokkal, minden színben pompázó fákkal.

Lizinek nagyon tetszett a látvány. Elmondta neki Tina, hogy a mellettük lévő csillagon is tündérek laknak, csak ők gonoszak. Fekete tündérek voltak, akik ártani akarnak Tündérföldnek. Nem tudták, hogy lehetne megakadályozni a gonosz tündérek támadását, de Lizinek eszébe jutott valami.

- Tina, a fekete tündérek mit utálnak?
- Ha énekelünk, és ha boldogok vagyunk.

Lizi úgy gondolta, toboroz egy hatalmas tündérsereget, akik szépen, hangosan énekelnek, és nagyon vidámak.

Eltelt egy hét, sűrögtek-forogtak, és nagyon sokat énekeltek...

Elkövetkezett a nap.

Jöttek a fekete tündérek, hogy megsemmisítsék Tündérföldet.

Lizi hatalmas serege éneklésbe kezdett. A fekete tündérek ezt nem tudták elviselni, és elpusztultak. Ettől a perctől fogva Tündérföld boldog, megsemmisíthetetlen, és mindenki hálás a mi kis Lizinknek.

Készítette: Szedljak Fanni 4.a